

Хрістовы сѣть Хрістіане, оубо междѣ Хрістіанами и-
скати Хріста, и рещи: есть здѣ.

Но пакы болѣзновати сѣрдцемъ приходитъ, ѿкѣ мно-
зи въ насъ именемъ токмо сѣть Хрістіане, а дѣлы по-
ганыхъ горѣе, именоваііе Хрістіанско, а житіе скѣтско,
свинско. Врестомъ Хрістовымъ ѡграждаемса, а Хріста
распинаемъ вторицею ѿкѣ Богоубійцы, распинаемъ еѣго
скверными, мѣрзскими и нечистыми дѣлы. Іѣсѣмъ Хрі-
стовой кланяемса, а самѣю кровъ Хрістовѣ дражайшѣю,
за ны и зліаннѣю, ногами попираемъ, бездѣльно и не-
дѣйственно въ насъ творѣще вѣльное еѣго за ны стра-
даніе. Именемъ Хрістовымъ хвалимса, и тожде имѣ-
еѣго свѣтѣе, на насъ нареченное, хѣльно творимъ, Хрі-
стіане не Хрістіанскаа дѣлающе. Мѣжетса ли оубо ре-
щи, ѿкѣ есть здѣ Хрістовъ; Никакоже, но воста, нѣсть
здѣ.

Еѣ при кѣемждѣ такѣомъ, невидимѣ свѣтѣй Ангелъ,
хранитель стоѣ и плачѣа глаголетъ: не ищи здѣ Хрі-
ста, вѣлаз и зѣ началѣ, но оубѣ давнѣ ѡидѣ. Воста
нѣсть здѣ.

Но не вси сѣть таковыіе Хрістіане: сѣть слѣи, сѣть и
дѣвріи: ѿкоже посредѣ пшеницы бывають плѣвелы, сѣце
и посредѣ плѣвелъ иногда бываѣтъ и пшеница. Междѣ
слабыми найдѣшь многѣ и добрыхъ, Хріста въ себѣ имѣ-
щихъ, и речѣшь: есть здѣ. Смѣотрѣти оубѣ и искати.

Но оустрашають насъ словеса Господа нашего, аще
и не въ намъ речѣннаа, ѡбѣче насъ досѣждааа словеса
сѣа, глаголетъ Господѣ: Взыщите мене, и не ѡбращѣте:
и во грѣсѣхъ вашихъ оумрѣте (Іѣѣанъ: гл. 7). Но почтѣ
ѡ Господи нашъ! не мѣжемъ тебѣ взыскати; Понѣже,
речѣ, не даѣте ми мѣста въ васъ ко превыванію: аще
иногда и пріѣмлетѣ мѣа каковымъ мѣдымъ вашимъ ко